

Ὁ Θεωρῆς ἔστην Κηφισσιὰ
γιὰ λίγο ζεῦκι καὶ δροσιὰ.

Ἐνῶ καταπροδίδεται πασιφανῶς τὸ κράτος,
καὶ ὁ Φιλῆμων πολεμεῖ δι' ἄρθρων φλογερῶν,
ἐγὼ ρεμβάζω μόνος μου ὡς νέος Κιγκινάτος
καὶ σκέπτομαι τὸ παρελθόν, τὸ μέλλον, τὸ παρόν.
Μακρὰν τῆς τύρβης τῆς βουλής καὶ τῆς ἀγρίας πάλης,
μακρὰν τῶν ἡμετέρων μου καὶ τῆς ἀνεμοζάλης.

Οἱ πυρετοὶ ἀφήρσαν τὸ πρῶτον μου τὸ σθένος,
δὲν ἔχω πλέον δύναμιν, δὲν ἔχω πλέον ρώμην
καὶ τώρα δε φανερά προδίδεται τὸ γένος
κι' ὅλοι ν' ἀκούσουν λαχταροῦν τὴν ἰδικήν μου γνώμην,
ἐγὼ ἐδῶ μαραίνομαι, τὸ θῦμα μαύρου δόλου
καί, ὅπερ φρικωδέστερον, δὲν ὀμιλῶ καθόλου.

Ἄς φαγωθοῦν, ἄς σκοτωθοῦν, ἄς κάμουν ὅ,τι θέλουν,
ἄρας καὶ ἀναθέματα ἐκεῖ ἄς ἀπαγγέλλουν.
Ἐγὼ ἐδῶ θ' ἀμεριμνῶ, ἐγὼ ἐδῶ θὰ ζήσω
κι' ἐκεῖνοι διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἔθνους ἄς φροντίσουν
καὶ τότε μόνον εἰμπορῶ τὴν Κηφισσιὰ ν' ἀφήσω,
ὅταν ἐλθοῦν φιορὶ φιορὶ ἐδῶ νὰ μὲ ζητήσουν.

Ἄπέκαμα... καὶ ἀληθῶς τις δύναται ν' ἀνθέξη;
μ' ἐκούρασαν οἱ λόγοι μου οἱ πρὸς τοὺς ἐπιστράτους,
μ' ἐκούρασε ὁ πόλεμος τοῦ ὀγδοῆντα ἔξη,
καθὼς κι' ἡ διατάραξις τοῦ τότε ἀντιστάτους,
Μ' ἐκούρασαν τὰ κρύφια τεχνάσματα κι' οἱ δόλοι,
ὁ Ρῶμπολδ, ὁ Τραούτεμπεργ, ὁ Κουρτοπάσης κι' ὅλοι.

Ἄλλά καὶ τὸν Διάδοχον, τὸν νέον Κωνσταντῖνον,
προώρως τὸν ἐκήρυξαν ἐνήλικα κι' ἐκεῖνον,
ἐνῶ ἐγὼ ἐφώναζα τὸ πᾶν πῶς ἐπροδόθη
καὶ ὅτι ὁ Διάδοχος δὲν ἐνηλικιώθη
καὶ μέχρι ταύτης τῆς στιγμῆς τὸ συζητῶ ἀκόμα,
πλὴν μόνον φεῦ! τῶν προδοτῶν ἀκούετε τὸ στόμα.

Κι' ὁ Χατζηπέτρος κι' ἡ Αὐλὴ καὶ ὁ τοῦ θρόνου ἀρχων
νὰ ξεθυμάνουν ἤθελαν εἰς τὴ ἴδική μου ράχη,
ἐν τούτοις καὶ ἡ πρόσκλησις ἐκείνη τῶν Δημάρχων
ὡς σήμερα μοῦ κάθεται ἀπάνω ἔστο στομάχι.
Ἄλλά τί πρῶτον νὰ σκεφθῶ καὶ τί νὰ λησμονήσω;
προδότηι μαῦροι ἀπ' ἐμπρός, προδότηι κι' ἀπ' ὀπίσω.

Μ' ἐκούρασαν οἱ βουλευταὶ καὶ ὁ λαὸς κ' ὁ θρόνος,
ἀλλὰ κ' ἡ περιφέρεια μ' ἐκόστησε πολὺ
καὶ τώρα εἰς τὴν Κηφισσιὰ περιπλανῶμαι μόνος,
ἐνῶ διψᾷ συζήτησιν καὶ λόγους ἡ βουλή.
Ἐδῶ, ἐδῶ παντέρημος τὸ παρελθὸν μου σύρω
καὶ ὄλους τοὺς περιφρονῶ καὶ ὄλους τοὺς οἰκτεῖρω.

Δὲν ἔχω πλέον ὄρεξιν ν' ἀνέρχωμαι τὸ βῆμα
καὶ προσφωνήσεις φλογεράς καὶ λόγους ν' ἀπαγγέλλω,
καθόλου δὲν μ' εὐχαριστεῖ ὡς ἄλλοτε ἡ λίμα
καὶ οὔτε ὁ Μαθιόπουλος νὰ μοῦ 'μιλῇ δὲν θέλω.
Μακρὰν οἱ ἄσπονδοι ἐχθροί, ἀλλὰ μακρὰν κ' οἱ φίλοι...
ἀπηύδησε τὸ σῶμα μου, ὁ νοῦς μου καὶ τὰ χεῖλη.

Ἴδού, ἰδού!.. ἡ ἀνοιξὶς μαγευτικὴ προβάλλει,
ἰδού! ἀνθούν τριγύρω μου οἱ κάμποι κ' οἱ λειμῶνες,
ἡ ἀηδῶν ἡ λιγυρὰ τοὺς ἐρωτὰς τῆς ψάλλει
καὶ μὲ τὰ μαῦρα τῶν πτερὰ πετοῦν αἱ χελιδόνες.
Καὶ νῦν ὑπὸ τὸν Πλάτανον ἄς ἀναγνώσω μόνος
τὸ φρικαλέον ἔγγραφο τῶν προσφιλῶν Α Ἰ ῶ ν ο ς.

ὦ! σεῖς, χελιδονάκια μου, σὰν πᾶτε 'στὴ βουλή
κ' ἰδῆτε Νομοσχέδια κ' ἀκούσετε βροσιδί,
νὰ 'πῆτε χαιρετίσματα μ' ἕνα γλυκὸ φιλὶ
'στους ἡμετέρους τοὺς γνωστούς καὶ χῶρια 'στὸν Λεβίδη.
Κ' εἰπέτε του νὰ πολεμῇ κ' εἰπέτε του ν' ἀνάβῃ,
ὡς ὅτου τὴν ἐκδίκησιν τὴν πρέπουσαν νὰ λάβῃ.

Μὰ σεῖς, χελιδονάκια μου, εἰπέτε καὶ τοῦ Ράλλη
πῶς 'παρασήκωσε κ' αὐτὸς μὲς 'στὴ βουλή κεφάλι.
Εἰπέτε του ἐνόσω ζῶ πῶς δὲν θὰ κάμῃ κόμμα,
πῶς εἶμ' ἐδῶ 'στὴν Κηφισσιὰ στιγμὴ ἄς μὴν ξεχάνῃ
καὶ ἄν ἐγὼ εἰπέτε του δὲν ὀμιλῶ ἀκόμα,
ἀλλ' ἂν ἀρχίσω μὲν φορὰ κανένας δὲν μὲ πιάνει.

ὦ! ναί, χελιδονάκια μου, ὀργήγορα πετᾶτε
καὶ εἰς τὸ Κοινοβούλιον ἐκ μέρους μου νὰ πᾶτε.
Πηγαίνετε νὰ σᾶς ἰδῇ ὁ κάθε πατριώτης,
πηγαίνετε νὰ κτίσετε μὲς 'στὴ βουλή 'φωληαῖς
καὶ 'στὸ σκαμνὶ ποῦ κάθεται τοῦ ἔθνους ὁ προδότης
ἀφήσετε πρὸς χάριν μου καμπόσαις κουτσουλαῖς.

Ἄλλ' ὄχι... πρέπει 'γρήγορα τὴν ἐξοχὴν ν' ἀφήσω,
πρέπει κ' ἐγὼ εἰς τὴν βουλήν πολλὰ νὰ συζητήσω,
διότι βλέπω ἕναρξιν πολεμικῶν συμβάντων,
διότι καὶ τοὺς φίλους μου καλὰ καλὰ δὲν ξέρω,
διότι ἐπροδοθήμεν, διότι τέλος πάντων
ὅταν δὲν λέγω κἄτι τί σπουδαίως ὑποφέρω.

Λαμπρὸν Ξενοδοχεῖον
πλησίον τῶν Χαυτείων.

'Στὴ Θ ρ ά κ η φτήνια, ὄρεξις καὶ χίλια δὴλὸ καλά,
μὰ ἔχει κ' ἰδιαίτερα δωμάτια ὠραία,
ποῦ δίχως μὲν ἐνόχλησι καὶ χρήματα πολλὰ
διασκεδάζει σὰν θεὸς ἡ καθεμὴν παρέα.
Χουζοῦρι, περιποιήσις, πολλὴ καθαριότης
καὶ φαγητὰ ἐξαιρετὰ καὶ ρετινιάτο πρώτης.

Κρασιὰ μοναδικὰ
καὶ μαῦρα καὶ λευκὰ.

Πλησίον τῆς ὁδοῦ Βουλῆς, Φιλαδελφέως σπῆτι,
ἐκεῖ κρασιὰ τῶν ἀδελφῶν θὰ εὔρης Μωραίτη.
Λεπτὰ ὀυδόντα ἡ ὀκᾶ, κ' ἂν θές με τὸ μπουκάλι,
εἶ τότε πλέον ἡ τιμὴ θαρρῶ πῶς εἶναι ἄλλη.

'Αναμνήσεις Ρωσικαί,
ἀληθῶς μαγευτικαί.

Θεοδώρου Βελλιανίτη ἀναμνήσεις τῆς Ρωσσίας,
ἔργον πλήρες ἰδεώδους καὶ σκιρτώσης φαντασίας,
ζωηραί, χαριτωμένα καὶ πρωτότυποι 'στὸ εἶδος
προῖόν γλαφυροτάτης καὶ εἰδήμονος γραφίδος.
Λοιπὸν βγάλετε παραδες καὶ μὲ δύο φράγκα μόνον
θὰ ἰδῆτε λύκους, πάγους καὶ στιβάδας ἐκ χιόνων.

Τοῦ Χάινε ποιήματα,
ποῦ εἶναι γὰ φιλήματα.

Ὁ Χάινε, ὁ ποιητὴς τῶν φλογερῶν ἐρώτων,
ὅπου μεγάλον ἔκαμε 'στὴν ἐποχὴν τοῦ κρότον,
ὅπου ἐσπούδασε πολὺ τὸ γυναικεῖον σῶμα
καὶ διὰ τοῦτο πρὸ πολὺ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμα
καὶ ἤθελα κ' ἐγὼ καρδιὰ σὰν τὴ 'δικὴ του νάχω,
ἐβγήκε τὴν Κυριακὴν λαμπρῶς μεταφρασμένος
ἀπὸ δεινὸν μεταφραστὴν, τὸν Ἄγγελον τὸν Βλάχο,
ποῦ εἶναι μάννα εἰς αὐτὰ καὶ τετραπερασμένος.
'Ὡς πρὸς τὸν τύπον, κύριοι, σᾶς λέγω ἕως τώρα
πῶς σὰν καὶ τοῦτο δεύτερο δὲν ἴδαμε βιβλίον
καὶ τέλος πάντων τρέξετε μὲ ὄλη σας τὴ φόρα
εἰς τῆς Ἑ σ τ ῖ α ς τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖο.
Δηλόμισυ φράγκα μοναχὰ θὰ εἶναι ἡ τιμὴ
καὶ τρέξετε πρὶν πούληθῇ σὰν χάσιμο ψωμί.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν Ἐδ Φρονοούντων — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γατδοῦρα